

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 536

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 10 iunie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
17.	— Hotărâre privind alegerea președintelui interimar al Curții Constituționale	2
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
	Decizia nr. 147 din 5 mai 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	3–7
	★	
	Rectificări	8

ACTE ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****HOTĂRÂRE****privind alegerea președintelui interimar
al Curții Constituționale**

În temeiul dispozițiilor art. 6, art. 9 alin. (1) și ale art. 50 și 51 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 4 alin. (1) lit. r) și ale art. 4 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aprobat prin Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 5/2025,

luând act de faptul că mandatul de președinte al Curții Constituționale al domnului Marian Enache încetează în data de 10 iunie 2025, ca urmare a expirării perioadei de 3 ani pentru care a fost ales în temeiul Hotărârii Plenului Curții Constituționale nr. 14/2022,

Plenul Curții Constituționale adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Începând cu data de 11 iunie 2025, președinte interimar al Curții Constituționale este ales domnul judecător Marian Enache, până la expirarea mandatului de judecător al Curții Constituționale, conform legii.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Prezenta hotărâre a fost adoptată de Plenul Curții Constituționale, cu unanimitate de voturi, în ședința din data de 5 iunie 2025.

La ședință au participat: Marian Enache — președinte, Mihaela Ciochină, Cristian Deliorga, Dimitrie-Bogdan Licu, Gheorghe Stan, Livia Doina Stanciu, Elena-Simina Tănăsescu, Varga Attila — judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Contrasemnează:

Prim-magistrat-asistent,

Benke Károly

Secretar general,

Alexandru Mihai Borcan

Director cancelarie,

Cristina Titirișcă

București, 5 iunie 2025.

Nr. 17.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 147

din 5 mai 2025

Dosar nr. 2.564/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Adina Georgeta Ponea	— pentru președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Dorina Zeca	— judecător la Secția I civilă
Mariana Hortolomei	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Nicoleta Ghica-Velescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Florea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Pohrib	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Mihaela Voinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.564/1/2024, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena Adriana Stătescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 1.629/89/2022.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărâri judecătorești și opinii teoretice exprimate de judecători în materia ce face obiectul sesizării, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la această problemă de drept.

7. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Curtea de Apel Iași — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus, prin Încheierea din 24 octombrie 2024, în Dosarul nr. 1.629/89/2022, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 37 alin. (1) lit. a) și lit. c) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 448/2006), raportat la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009), asistentul personal are dreptul la acordarea de vouchere de vacanță.

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 14 noiembrie 2024, cu nr. 2.564/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la data de 5 mai 2025.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

10. *Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare*

„Art. 37. — (1) Pe perioada îngrijirii și protecției persoanei cu handicap grav, pe baza contractului individual de muncă, asistentul personal are următoarele drepturi:

a) salariu stabilit potrivit prevederilor Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice; (...)

c) concediu anual de odihnă, potrivit dispozițiilor legale aplicabile personalului încadrat în instituții publice; (...)

11. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare* — forma în vigoare la data introducerii acțiunii — 31 august 2022

„Art. 1. — (...) (2) Instituțiile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, acordă, anual, în perioada 1 ianuarie 2019-31 decembrie 2026, vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat. (...)”

III. Expunerea succintă a procesului

12. *Prin Cererea de chemare în judecată*, înregistrată la data de 31 august 2022 pe rolul Tribunalului Vaslui — Secția civilă, cu nr. 1.629/89/2022, reclamanta A a solicitat instanței, în contradictoriu cu pârâta Primăria Comunei C, să dispună obligarea acesteia la plata drepturilor salariale restante în cuantum de 15.570 lei, reprezentând indemnizație de hrană neachitată în perioada 1 decembrie 2018 și până în prezent, precum și vouchere de vacanță pentru anii 2019, 2021 și 2022, în sumă de 4.350 lei.

13. *Pârâta a depus întâmpinare*, prin care a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune. Pe fondul cauzei, a susținut că reclamanta a fost angajată, în anul 2016, pe o perioadă determinată de 12 luni, ca asistent personal al minorului M, iar contractul său de muncă a expirat la data de 14 noiembrie 2017, sens în care s-a emis o decizie. La 31 august 2019, la cererea sa, a fost reangajată ca asistent personal al persoanei cu handicap, fără gradație de vechime, renunțând totodată la acordarea dreptului la indemnizație al persoanei cu handicap, de care a beneficiat în perioada 14 noiembrie 2017-31 august 2019, cu mențiunea că legiuitorul a lăsat la latitudinea tutorelui/titularului dreptului să opteze fie pentru indemnizație, fie pentru angajarea ca asistent personal al persoanei cu handicap, acestea neputându-se cumula.

14. *Prin Sentința civilă nr. 591 din 12 mai 2023*, Tribunalul Vaslui — Secția civilă a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru perioada 1 decembrie 2018-31 august 2019, a admis în parte acțiunea și a obligat pârâta să plătească reclamantei sumele aferente indemnizației de hrană pentru perioada cuprinsă între data de 1 septembrie 2019 și până la data pronunțării hotărârii, precum și contravaloarea voucherelor de vacanță pentru perioada 1 august 2019-31 decembrie 2020 și să acorde vouchere de vacanță pentru anul 2022.

15. *Pentru a hotărî astfel*, instanța de fond a reținut, în ceea ce privește voucherurile de vacanță, aplicabilitatea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 131/2021 privind modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, aprobată cu modificări prin Legea nr. 130/2023, cu modificările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 131/2021*).

16. *Împotriva acestei sentințe a declarat apel pârâta*, solicitând schimbarea în tot a hotărârii apelate, cu motivarea că beneficiile solicitate de reclamantă nu au fost negociate între părți și nici stipulate în contractul individual de muncă, iar sumele aferente nu au fost prevăzute în bugetul local. A reiterat argumentele expuse în fața instanței de fond.

17. La termenul din 10 octombrie 2024, instanța a pus în discuția părților necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul prevederilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu interpretarea problemei de drept arătate.

18. Prin Încheierea pronunțată la data de 24 octombrie 2024 s-au dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și suspendarea cauzei. Suspendarea s-a dispus până la dezlegarea de către instanța supremă a acestei chestiuni de drept, dar și până la soluționarea Dosarului nr. 1.982/1/2024 al Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

19. Instanța de trimitere a reținut incidența dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, întrucât reclamanta face parte din personalul plătit din fonduri publice — asistent personal angajat de o unitate administrativ-teritorială, iar cauza vizează obligarea angajatorului — instituție publică la plata unor drepturi de natură salarială, respectiv vouchere de vacanță prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009.

20. Potrivit Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, cu modificările și completările ulterioare (*Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015*), în sensul art. 76 alin. (1) și (2) din Codul fiscal, „veniturile brute din salarii sau considerate asimilate salariilor cuprind totalitatea sumelor încasate (...), ca urmare a unei relații contractuale de muncă (...), precum și orice sume de natură salarială primite în baza unor statute speciale prevăzute de lege, indiferent de perioada la care se referă, și care sunt realizate din: a) sume primite pentru munca prestată ca urmare a contractului individual de muncă, a contractului colectiv de muncă, precum și pe baza actului de numire: (...) (viii) valoarea nominală a tichetelor de masă, tichetelor de creșă, voucherelor de vacanță, acordate potrivit legii (...)”.

21. Instanța de trimitere a reținut că soluționarea pe fond a cauzei depinde în mod direct de lămurirea chestiunii referitoare la dreptul acestei categorii de salariați la acordarea voucherelor de vacanță, acesta fiind obiectul investiției.

22. Din cercetarea deciziilor și a listei de sesizări adresate instanței supreme rezultă că aceasta nu s-a pronunțat într-un recurs în interesul legii sau printr-o hotărâre în dezlegarea unor chestiuni de drept cu privire la problemele de drept expuse.

23. Curtea a constatat că este obligată să solicite instanței supreme dezlegarea chestiunii de drept, întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, indiferent de complexitatea chestiunii și de (in)existența vreunei dificultăți în stabilirea modalității de interpretare și aplicare a normelor de drept deduse judecății,

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

24. Părțile nu au exprimat puncte de vedere asupra chestiunii de drept, altfel decât prin pozițiile procesuale rezultate din cererile depuse la dosar.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea unor chestiuni de drept

25. În ceea ce privește fondul chestiunii deduse interpretării, instanța de trimitere a arătat că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 nu par a exclude această categorie de angajați de la beneficiul voucherelor de vacanță, însă față de modalitatea de reglementare a drepturilor asistentului personal, prin art. 37 din Legea nr. 448/2006, această chestiune poate suscita interpretări diferite, în special având în vedere dezlegarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii în privința altor drepturi salariale solicitate de persoane angajate ca asistenți personali, prin Decizia nr. 23 din 27 noiembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 31 ianuarie 2024 (*Decizia nr. 23 din 27 noiembrie 2023*).

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

26. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele naționale au depus hotărâri judecătorești și au exprimat opinii teoretice, care au evidențiat existența unei orientări jurisprudențiale unanime.

27. Astfel, s-a reținut că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 37 alin. (1) lit. a) și c) din Legea nr. 448/2006, raportat la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009, asistentul personal are dreptul la acordarea de vouchere de vacanță. În măsura în care angajatorul își asumă acordarea voucherelor de vacanță în condițiile art. 1 alin. (24) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, atunci acordarea acestora către salariați devine obligatorie.

28. În același sens este și Decizia nr. 39 din 29 mai 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 615 din 31 iulie 2017 (*Decizia nr. 39 din 29 mai 2017*). Prin urmare, instituțiile publice locale acordă vouchere de vacanță fiecărui salariat, inclusiv asistenților personali, în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul local.

29. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept în discuție.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în mecanismele de unificare a practicii

30. Prin Decizia nr. 39 din 29 mai 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 615 din 31 iulie 2017, s-a statuat că:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, raportat la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată prin Legea nr. 283/2011, art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, aprobată prin Legea nr. 36/2014 și art. 5 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 29/2013, aprobată prin Legea nr. 168/2014, dreptul la plata tichetelor/voucherelor de vacanță este condiționat de alocările bugetare prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale ale instituțiilor publice.”

31. Prin Decizia nr. 23 din 12 aprilie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 24 mai 2021, s-a respins, ca inadmisibilă, sesizarea pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă prevederile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare — forma în vigoare în perioada 1 iulie 2017-30 noiembrie 2018, se interpretează în sensul că instituțiile și autoritățile publice la care se referă această normă legală acordă, sub condiția de a fi prevăzute sume în buget alocate cu această destinație, în perioada 1 iulie 2017-30 noiembrie 2018, exclusiv o indemnizație de vacanță sau o primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum fix de 1.450 lei pentru un salariat sau pot acorda o indemnizație de vacanță sau primă de vacanță, sub formă de vouchere, în cuantum mai mic de 1.450 lei pentru un salariat, dacă sumele prevăzute în buget, alocate cu această destinație, nu sunt suficiente pentru a se acorda astfel de drepturi în cuantum de 1.450 lei pentru fiecare salariat.

32. În considerentele acestei decizii s-a reținut că: „79. Dezlegarea dată prin Decizia nr. 39 din 29 mai 2017 cu privire la natura juridică a beneficiilor la care se referă dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 poate fi avută în vedere pentru determinarea condițiilor legale în care se acordă indemnizația de vacanță/prima de vacanță.”

33. Prin Decizia nr. 94 din 25 noiembrie 2024, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru

dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 17 ianuarie 2025, s-a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă indemnizația de hrană reglementată de art. 18 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 (...), se acordă și asistenților personali ai persoanelor încadrate în grad de handicap grav, angajați cu contract individual de muncă încheiat cu unitățile administrativ-teritoriale, prin primar/primărie, și, în caz afirmativ, dacă această indemnizație se acordă începând cu data de 1 ianuarie 2019.”

34. S-a reținut că dispozițiile legale a căror interpretare se solicită sunt limpezi și univoce și nu au aptitudinea de a genera vreo interpretare concurentă aceleia exprimate de instanțele naționale, în sensul că indemnizația de hrană reglementată de art. 18 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 se acordă și asistenților personali ai persoanelor încadrate în grad de handicap grav (paragraful 62).

35. Prin Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2025, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 17 februarie 2025, s-a statuat că:

„(...) În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (2), (24) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 (...), astfel cum a fost modificată și completată prin art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2018 privind modificarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, voucherele de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale, pentru unitățile din sistemul bugetar. (...)”

36. Prin Decizia nr. 23 din 27 noiembrie 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 31 ianuarie 2024, s-a statuat că:

„În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 37 din Legea nr. 448/2006 și a prevederilor anexei nr. 9 pct. IV lit. A subpct. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 153/2018 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzut în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017, stabilește că asistentul personal nu beneficiază de sporul pentru condiții periculoase sau vătămătoare.”

IX. Jurisprudența Curții Constituționale

37. Prin Decizia nr. 143 din 12 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 26 iunie 2020, instanța de contencios constituțional, respingând excepția de neconstituționalitate invocată, a reținut că:

„15. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, în redactarea anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2018, Curtea reține că, prin Decizia nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010, a statuat că statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula (a se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006).”

38. Curtea Constituțională nu s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 37 din Legea nr. 448/2006.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

39. Prin raportul întocmit, judecătorii-raportori au constatat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării, prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență

a Guvernului nr. 62/2024, în sensul că lipsește cerința existenței unei chestiuni de drept dificile, necesar a fi dezlegată prin mecanismul de unificare a practicii reprezentat de hotărârea prealabilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

40. Temeiul sesizării îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, act normativ care cuprinde norme speciale de reglementare a procedurii hotărârii prealabile, în scopul asigurării unei practici judiciare unitare în materia litigiilor de muncă ale personalului plătit din fonduri publice, precum și în materia asigurărilor sociale, parțial derogatorii de la procedura de drept comun reglementată prin dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă.

41. Potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, „Prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de servicii ale acestui personal”, iar, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, „Prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze”.

42. Conform art. 2 alin. (1) din același act normativ, „Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

43. Din analiza dispozițiilor legale mai sus evocate rezultă că, în procesele de tipul celor enumerate la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, declanșarea procedurii hotărârii prealabile este posibilă numai în cazul în care sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții de admisibilitate:

a) existența unei cauze aflate în curs de judecată, circumscrisă domeniului de aplicare al art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024;

b) completul de judecată să fie investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac;

c) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei;

d) chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici al unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

44. Verificându-se întrunirea acestor cerințe legale în raport cu elementele sesizării, rezultă că ele se regăsesc doar parțial.

45. Astfel, cauza se află în curs de soluționare pe rolul Curții de Apel Iași — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, care judecă în ultimă instanță, conform art. 96 pct. 2 și art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 275 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare; reclamanta face parte din personalul plătit din fonduri publice — asistent personal angajat de o unitate administrativ-teritorială, iar cauza vizează obligarea angajatorului — instituție publică la plata unor drepturi de natură salarială, respectiv vouchere de vacanță prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009.

46. În schimb, în cauză nu este îndeplinită condiția existenței unei chestiuni de drept veritabile, care să necesite a fi dezlegată pe calea mecanismului reglementat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, completată cu dispozițiile art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă.

47. Astfel cum s-a statuat în mod constant în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sesizarea în vederea

pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să aibă ca obiect o chestiune de drept ce necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării.

48. Jurisprudența consolidată în legătură cu această condiție de admisibilitate rămâne de actualitate și după intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, dat fiind că în preambulul acestei ordonanțe de urgență s-a ținut seama de „faptul că măsurile legislative propuse pot influența pozitiv activitatea instanțelor judecătorești, în condițiile în care, încă dintr-o etapă incipientă, s-ar asigura clarificarea unor chestiuni dificile de drept”. Pe de altă parte, în măsura în care prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu s-a derogat de la dispozițiile art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, acestea rămân aplicabile, ca drept comun în materia sesizării pentru dezlegarea în prealabil a unei chestiuni de drept.

49. În cauza de față, chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată nu îndeplinește cerința de a fi o veritabilă chestiune de drept, născută dintr-un text incomplet sau neclar, susceptibil de interpretări contradictorii, de natură a fi dedusă dezlegării în cadrul procedurii hotărârii prealabile. Textele de lege a căror interpretare se solicită sunt cele ale art. 37 alin. (1) lit. a) și c) din Legea nr. 448/2006 și ale art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, redate la paragrafele 10 și 11 din prezenta decizie.

50. Exprimându-și punctul de vedere, instanța de trimitere a arătat că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 nu par a exclude categoria asistenților personali ai persoanelor cu handicap de la beneficiul voucherelor de vacanță, însă față de modalitatea de reglementare a drepturilor asistentului personal, prin art. 37 din Legea nr. 448/2006, această chestiune poate suscita interpretări diferite, în special având în vedere dezlegarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii în privința altor drepturi salariale solicitate de persoane angajate ca asistenți personali, prin Decizia nr. 23 din 27 noiembrie 2023.

51. Or, această dilemă a instanței nu se verifică. Pe de o parte, art. 37 alin. (1) lit. a) și c) din Legea nr. 448/2006 stabilește în mod clar că, pe perioada îngrijirii și protecției persoanei cu handicap grav, pe baza contractului individual de muncă, asistentul personal are dreptul la salariu stabilit potrivit prevederilor Legii-cadru nr. 153/2017, precum și la concediu anual de odihnă, potrivit dispozițiilor legale aplicabile personalului încadrat în instituții publice. Pe de altă parte, art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 prevede modul de acordare a voucherelor de vacanță și categoriile de personal cărora li se acordă aceste vouchere.

52. Decizia nr. 23 din 27 noiembrie 2023, prin care se interpretează dispoziții legale având ca obiect alte drepturi salariale solicitate de persoane angajate ca asistenți personali, nu poate conduce la existența unor interpretări diferite în ceea ce privește dreptul categoriei de personal din care face parte reclamanta de a obține, în condițiile legii, vouchere de vacanță.

53. Prin decizia indicată s-a statuat că dispozițiile art. 37 din Legea nr. 448/2006 și pct. IV lit. A subpct. 2 din anexa nr. 9 la Regulamentul-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă prevăzute în anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a condițiilor de acordare a acestuia, pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Sănătate și asistență socială”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 153/2018, cu modificările și completările ulterioare, nu conferă dreptul asistentului personal de a beneficia de sporul pentru condiții periculoase sau vătămătoare.

54. Instanța de trimitere, analizând dispozițiile legale incidente prin metodele uzuale de interpretare a legii, precum și prin observarea criteriilor reținute de instanța supremă în

deciziile de unificare a practicii în această materie, trebuie să distingă între categoriile de drepturi solicitate, voucherele de vacanță și sporurile pentru condiții periculoase sau vătămătoare neavând aceeași natură.

55. Spre exemplu, prin Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2025, menționată la paragraful 35 din prezenta decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut: „90. *Tichetele/Voucherele de vacanță reprezintă drepturi salariale suplimentare, ce se acordă în conformitate cu cele arătate în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009, alături de salariu, cu rol de recuperare a capacității de muncă, de creștere a productivității muncii salariatului și de motivare a acestuia.*”

56. Sporurile însă, definite de art. 7 lit. i) din Legea-cadru nr. 153/2017, reprezintă „*un element al salariului lunar/soldei lunare, acordat ca procent la salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare, în condițiile legii, pentru fiecare categorie de personal*”.

57. Așadar, împrejurarea că prin Decizia nr. 23 din 27 noiembrie 2023 s-a decis că un spor salarial nu se cuvine asistenților personali nu poate conduce la concluzia că, pentru același raționament, acestora nu li se cuvin voucherele de vacanță.

58. În același timp, instanța supremă a reținut, prin Decizia nr. 39 din 29 mai 2017: „66. *Așadar, existența dreptului angajatului unei instituții bugetare de a beneficia de prime de vacanță sub forma tichetelor/voucherelor de vacanță este subsumată condiției legale a alocării în bugetul instituției respective de sume cu această destinație.*”

67. Ori de câte ori, prin legile de salarizare din sectorul bugetar ori de instituire a unor măsuri în domeniul bugetar s-a dispus (...) că, în bugetele pe anii respectivi ale instituțiilor publice centrale și locale, nu se prevăd sume pentru acordarea tichetelor de vacanță personalului din cadrul acestora se înțelege că cerința legală a existenței alocării bugetare nu a fost îndeplinită.

68. Or, în absența condiției legale, nu se poate vorbi despre existența dreptului angajatului instituției publice la acordarea tichetelor/voucherelor de vacanță și nici despre existența obligației corelative a angajatorului — instituție publică centrală sau locală, de a acorda astfel de beneficii sau drepturi suplimentare.”

59. În același sens, prin Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2025 s-a statuat că: „*În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (2), (2⁴) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, astfel cum a fost modificată și completată prin art. 1 din Ordonanța de*

urgență a Guvernului nr. 107/2018 privind modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, voucherele de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale, pentru unitățile din sistemul bugetar.”

60. Toate aceste criterii, oferite prin deciziile de interpretare pronunțate de instanța supremă, se află la dispoziția instanțelor în vederea stabilirii, în concret, dacă aceste drepturi salariale suplimentare se cuvin categoriei asistenților personali, contribuind la eliminarea oricărei dificultăți în procesul de interpretare și aplicare a legii.

61. Lipsa de dificultate este subliniată și de împrejurarea că exemplele jurisprudențiale transmise și opiniile teoretice exprimate de instanțele consultate sunt unanime în sensul că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 nu exclud asistentul personal plătit din fonduri publice de la beneficiul voucherelor de vacanță, însă, din coroborarea acestora cu prevederile art. 37 alin. (1) lit. a) și c) din Legea nr. 448/2006, față de modalitatea de reglementare a drepturilor asistentului personal din această lege, existența dreptului angajatului de a beneficia de vouchere de vacanță este subsumată condiției legale a alocării în bugetul instituției publice respective de sume cu această destinație.

62. În acest context este necesar a se sublinia că rolul și funcția mecanismelor de unificare a practicii judiciare nu vor fi mai energic asigurate prin pronunțarea repetată în interpretarea și aplicarea unor texte de lege diferite, dar care conțin, de fapt, una și aceeași problemă de drept, întrucât existența unei hotărâri prealabile sau a unei hotărâri în interesul legii trebuie văzută nu doar ca un argument de forță obligatorie, cu care sunt înzestrate dezlegările sale prin efectul art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă, respectiv art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, ci și ca o sursă ori ca un instrument util instanțelor de judecată în procesul de aplicare a legii, prin soluțiile pe care le oferă atât unei probleme de drept punctuale, cât și altora identice ori similare, chiar încorporate în alte texte de lege decât cele care au constituit obiectul sesizării (Decizia nr. 106 din 9 decembrie 2024, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 21 ianuarie 2025).

63. Așadar, devine evident că sesizarea prezentă nu se referă la o chestiune de drept care să necesite cu pregnanță a fi lămurită și care să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării sale de principiu, pentru preîntâmpinarea apariției practicii neunitare.

64. Pentru toate aceste considerente,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 1.629/89/2022, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă, în interpretarea și aplicarea art. 37 alin. (1) lit. a) și c) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare, asistentul personal are dreptul la acordarea de vouchere de vacanță.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 5 mai 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

RECTIFICĂRI

În anexa nr. 7/03 la Legea bugetului de stat pe anul 2025 nr. 9/2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 și 118 bis din 10 februarie 2025, se face următoarea rectificare:

— la nr. crt. 34, la coloana „Destinația sumelor”, în loc de:

„- mii lei -

Nr. crt.	JUDEȚ	TIP UAT	Denumire unitate/subdiviziune administrativ-teritorială	Suma	Destinația sumelor
0	1	2	3	4	5
34	ARGEȘ	Comună	Moșoaia	250	Construire școală primară cu grădiniță și împrejmuire teren, sat Zmeura

se va citi:

„- mii lei -

Nr. crt.	JUDEȚ	TIP UAT	Denumire unitate/subdiviziune administrativ-teritorială	Suma	Destinația sumelor
0	1	2	3	4	5
34	ARGEȘ	Comună	Moșoaia	250	Construire școală primară cu grădiniță și împrejmuire teren, sat Smeura

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

